

INTRO

ก่อนจะหมั้นหมายกับใครสักคน อันเหนือกว่ารัก

**“ถ้าไม่รู้จะทำอะไรหลังจากจบ แยกก็กลับบ้าน มาช่วย
น่าน”**

“ฉันมีให้แกสองร้อยล้าน ต้องเอาไปทำให้สำเร็จ”

“แต่อย่างแก...น่าจะทำอะไรเองไม่สำเร็จหรอก”

“แกมันไม่ดี ไม่เก่งเหมือนพี่”

...

ในช่วงที่ชีวิตก้าวสู่จุดเปลี่ยนจากวัยเรียนเข้าสู่วัยทำงาน ชีวิต
ในตอนนั้นของ ‘เหนือดิน’ ยังไม่ค่อยมีอะไรได้ตั้งใจ ไม่ว่าจะเรื่องงาน
หรือหัวใจ เขาเพิ่งเรียนจบ ยังค้นหาตัวเอง และแน่นอนว่ายังไม่
อยากกลับไปทำตามฝันของพ่อ

ที่ว่าหลังจากที่กลับไทยมาได้หกเดือน แต่ไม่เคยกลับบ้าน
คืนหนึ่งเหนือดินก็ฝันถึงพ่อที่ไม่ได้เจอนานนับปีตอนรุ่งสาง เขาฝัน
ว่าพ่อกลายเป็นยักษ์มาวิ่งไล่ฆ่า ก่อนจะฝังเขาพร้อมกับเงินสองร้อย
ล้านที่โอนเข้ามาในบัญชีก่อนหน้านี้

ว่ากันว่า...ฝันยามนี้มักจะเป็นจริง และเช้าตรู่ของวันนี้เอง
ที่พ่อจับได้ในที่สุดว่าเขากลับไปไทยมาแล้ว

[แกอยู่ที่ไทยใช่ไหม กลับบ้านเดี๋ยวนี้!]

“สุดยอดจริงๆ”

[ถ้าไม่กลับแกเจอแน่!]

ทันทีที่กดรับโทรศัพท์เสียงสวรรค์ก็ดังขึ้นในตอนตีห้าครึ่ง
ชายผู้ยังอยากค้นหาตัวเองพร้อม ๆ กับออกทริปปะไปใช้ชีวิตกับ
ธรรมชาติเริ่มรับรู้ถึงความจริงที่ต้องเผชิญหน้า

เหนือดินสูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตร มีกลิ่นเนื้อพอก
เหมาะ ฝอยยาว หนวดเคราเพิ่ม ผิวขาวจัดเปลี่ยนเป็นสีแทนเข้มจาก
การอาบแดด เขาลุกขึ้นบิดขี้เกียจ เดินมายืนหน้ากระจกในห้องน้ำ
ก่อนจะถอนใจยาว ในตอนที่นึกได้ว่าต้องโกนหนวดให้เกลี้ยงเกลา
และออกไปตัดผมให้เรียบร้อย ก่อนที่จะกลับบ้านในตอนสายของ
วัน

บ้านหลังใหญ่ที่หลบหลีกมันมาครึ่งปี

เอาเข้าจริงหากว่าออกไปข้างนอกแล้วบังเอิญเจอคนใน
ครอบครัว ก็คงจะไม่มีใครจำเขาได้

ทันทีที่หนวดเคราถูกโกนออก สันนุกรามคมและปากหยักก็
ปรากฏชัดขึ้นในภาพสะท้อนของกระจกอย่างกับเป็นคนละคน

เหนือดินยัดเสื่อเช็ดสีขาวรีดเรียบเข้าไปในกางเกงสแล็กสี
กรมท่า สวมรองเท้าหนังคู่ที่ไม่ได้สวมมานาน ปล่อยให้ตัวเอง ก่อน
จะถอนใจอีกครั้ง

“รีบไป จะได้รับกลับมาช่วยพวกไอ้เดียวทำงานต่อ”

การมาหาพ่อและกินข้าวกับพ่อ สำหรับคนอื่นอาจจะหมายถึงการกลับมาหาคนที่คิดถึง ใช้เวลาสบายๆ ด้วยกัน แต่สำหรับเขาแล้วเหมือนการเข้าประชุมบริษัทไม่มีผิด

จากหนุ่มตัวโต หนวดเข้ม ตอนนี้อยู่ในชุดภูมิฐานเรียบร้อย ขายาวก้าวเข้ามาในบ้านที่ตนอยู่มาตั้งแต่เกิด แต่กลับรู้สึกแปลกที่แปลกทาง

เขารักที่นี่...แต่ไม่รู้เมื่อไรเหมือนกันที่รู้สึกว่ามันไม่ใช่ที่ของตนอีกต่อไป

บนโต๊ะกลมยามเก้าโมงเช้า เหนือดินสอตากับผู้เป็นพ่อก่อนใคร ก่อนจะตามด้วยแม่ และพี่ชายซึ่งส่งสายตามาบอกเป็นนัยๆ ว่า ‘ตายแน่ๆ’ ซึ่งนั่นถือเป็นการเตือนที่ดี

เขายังไม่ทันได้สวัสดีด้วยซ้ำก็ได้รับคำถามก่อน

“คุยกันอย่างคนมีการศึกษา กลับไทยมา ที่แรกที่แควควรกลับคือที่ไหน”

ถึงอยากตอบว่าที่ไหนก็ได้ แต่สุดท้ายคำตอบก็ต้องเป็นสิ่งทีคนเป็นพ่ออยากได้ยินอยู่ดี

“บ้านครับ”

“ก็รู้สิ แล้วทำไม...”

“เซอร์ไพรส์ไงป้า”

“ไม่ตลก...”

“...”

คนที่หาคำตอบอื่นไม่ได้ถอนใจเบาๆ เพราะเขาไม่เคยชนะชายตรงหน้าได้

‘บุรี พฤษชาอภิรักษ์’ คืออดีตวิศวกรหนุ่มที่เก่งกาจ จน

เปลี่ยนจากวิศวกรในไซด์ก่อสร้างสู่เจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้าง และกลายมาเป็นเจ้าของอาณาจักรอสังหาริมทรัพย์ มีมูลค่าในตลาดมากกว่าหมื่นล้าน ว่ากันว่าเป็นคนเด็ดขาด ฉะนั้นกับเรื่องลูก ก็คงไม่ต่างกัน

เหนือดินหน้าตาพิมพ์เดียวกับชายสูงอายุสวมแว่น หน้าตา ดูตรงหน้าไม่มีผิด โดยเฉพาะหางตาเฉียวซี และปลายจมูกโด่ง เรียว พวกเขาคล้ายกันจนใครได้พบต่างก็บอกว่า ‘เหนือดินคือลูก ป๊า’ ส่วน ‘น่านฟ้าผู้เป็นพี่ชายคือลูกม้า’

ทว่าทั้งสองกลับมีนิสัยคนละขั้ว...ทุกครั้งที่คุยกันจึงเหมือน เกิดสงครามย่อยๆ อยู่ในบ้านเสมอ

“แล้วแกไปอยู่ไหนมา” ชายที่มีผมขาวเต็มหัว แต่ยังคงดีทุก กระเป๋ยัดนิ้วเช่นเมื่อก่อนยกมือดันแว่นขึ้น ก่อนจะมองสำรวจ ร่างกายของคนที่ยายจากการติดต่อไปนาน

เจอกันที่ลอนดอนปีก่อนยังมีผิวขาว และไม่ได้มีหุ่นที่สิ้นไป ด้วยกล้ามเนื้อแบบนี้

“บ้านเพื่อนครับ” คนที่รู้ว่าโกหกไปก็คงไม่รอดยังเลือกที่จะ โกหกเพื่อดูปฏิบัติการพ่อ แม้จะรู้ว่าไม่มีอะไรที่หากพ่อของเขาได้รู้ แล้วจะรู้ไม่หมด

ปานนี้คงสืบไปถึงบริษัท ‘ทัวร์ทรี’ ของเขาที่ร่วมทุนทำกับ เพื่อนแล้วด้วยซ้ำ

“ไอเหนือ ยังจะโกหก!”

“ช่างเถอะค่ะ ยังไงลูกก็มาแล้ว” คนเป็นแม่รีบยกมือห้าม ด้วย รู้ว่าลูกชายคนเล็กของเธอเอาแต่ใจมาตั้งแต่เด็ก

ตอนซี้้อ่อนก็น่ารักจนใจหาย แต่พอทำท่าเมินเฉยแล้วก็

เหมือนจะทำตัวห่างออกไปจากครอบครัวจนใจหายเช่นเดียวกัน
คนเป็นพ่อถอนใจยาว เมื่อรู้ว่าใจร้อนไปก็รังแต่จะทำให้มือ
เข้ามันจับเร็วขึ้น และเขาเองก็ยังไม่ได้เข้าเรื่องที่ยากจะคุยสักนิด
ฉะนั้นจึงยอมเจ็บลง

“แล้วกลับมาทานแค่นี้แล้ว”

“หกเดือนครับ”

“นั่นหมายความว่าตั้งแต่ที่แกบอกว่าเรียนจบแล้ว และจะอยู่
ฝึกงานต่อที่อังกฤษ”

ตอนแรกเหนือดินได้ที่ฝึกงานที่นั่นจริง ๆ ทว่าประจวบเหมาะ
กับที่เพื่อนชวนมาเรียนและสอบไคดีในไทยพอดี ทุกอย่างหลังจาก
เรียนจบเลยค่อนข้างผิดแผนจากที่เคยบอกพ่อไป

บุรีคาดหวังให้ลูกที่จบบริหารจากอังกฤษกลับมาบริหารงาน
ต่อ แต่ลูกชายกลับแอบทำบริษัททัวร์และเป็นไกด์ ดูอย่างไรก็ไม่น่า
จะลงรอยกันได้

“ที่ไทยก็มาฝึกงานครับ”

“งานอะไร” บุรีถามลูกชาย

เพราะเป็นพ่อ จึงเห็นมาตั้งแต่เกิด เขารู้จักนิสัยของเหนือดิน
ดี ตอนดีก็ดีใจหาย ไม่รู้ว่ามีจุดเปลี่ยนไหนที่ทำให้ออกห่างจาก
ครอบครัว และที่มากไปกว่านั้นดันเข้าวัยต่อต้านช้ากว่าเด็กทั่วไป
หลายปี

แต่ลูกคุณหนู แม้จะต่อต้าน มีท่าทางเหมือนไม่อยากจะสั่ง
ใดอีกแล้วในโลก ในสายตาพ่อ ชายหนุ่มตรงหน้าคงจะลืมไปว่า
ความสุขสบายทั้งหมดที่ตนได้รับนั้นมาจากเงิน แม้จะทำตัวห่างเหิน
หรือปิกกัลาฯ แข็งเพียงใด สุดท้ายแล้วก็รู้ว่าตนจะล้มลงบนฟูก

ของที่บ้าน

ซึ่งมันน่าหมั่นไส้สำหรับคนเป็นพ่อ...

“ทำบริษัทกับเพื่อนครับ”

บุรีจ้องตาลูกชายคนเล็ก เหมือนเห็นตัวเองกับอากงในตอนนั้น ถึงได้ยกยิ้มตอนถามประโยคหนึ่ง

“ทำอะไรเท่าไร”

“เพิ่งเริ่มทำครับ” เหนือดินตอบด้วยหน้าตาที่นิ่งเฉย

“ถามว่าทำอะไรเท่าไร ไม่ได้ถามว่าเริ่มทำเมื่อไร หรือภาษาไทยของแกจะ...”

เหนือดินยกมือขึ้นห้าม นั่นเพราะรู้ว่าหากพ่อได้บ่น ก็ไม่รู้ว่ามันจะจบลงเมื่อไร

“สองหมื่นต่อวิกครับ” เขาตอบตามจริง

รายรับนั้นน้อยกว่าจำนวนเงินที่เหนือดินใช้สม้ยประถมด้วยซ้ำ แต่สำหรับงานแรกที่เต็มไปด้วยแพชชัน เหนือดินกลับรู้สึกภูมิใจกับมันมากกว่าที่จะต้องรับเงินจากพ่อเสียอีก

“เท่ากับเดือนละแปดหมื่นบาท แล้วแบ่งกันก็คน ซึ่งรายรับไม่ได้เท่ากับกำไร แกได้เรียนมาไหม มหาวิทยาลัยอันดับโลกสอนอะไรพวกแกบ้าง” ปลายประโยคนั้นมีรอยเลือบไปมองลูกชายคนโตซึ่งมักจะเข้าข้างน้องชายเสมอด้วย

“...”

“เปิดดูเงินในบัญชีบ้างยัง” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเงียบไป คนเป็นพ่อจึงถามถึงเงินที่โอนไปให้ทำงาน เหนือดินขาดการติดต่อไปหลายเดือน ที่บ้านรู้แค่เพียงว่ายังมีชีวิตอยู่จากคำบอกเล่าของเพื่อนที่ลอนดอน...แต่แค่ไม่รู้ว่าหายหัวไปไหน ทางนั้นก็ดันปิดข่าวได้ดี

เหลือเกิน

“เปิดดูแล้วครับ” เขาตอบง่าย ๆ

“งั้นก็ไปทำงานที่มันเป็นงานจริง ๆ สักที” คนเป็นพ่อว่าพลาง
ถอนใจ

จังหวะนั้นลูกชายคนโตที่ก่อนหน้านี้จ้องจอกับหน้าจอ
โทรศัพท์มือถือมาตลอดพูดชัดขึ้น

“ป้าครับ วีรเซอร์ที่ฉันพบวิธีมีปัญหานั้น เมื่อกี้คุณแก้วโทร. มา
หลายสายแต่ผมไม่รับ เขาเลยแชตมา น่าจะเรื่องใหญ่...” น่านฟ้า
พูดถึงเลขาฯ คนสนิท

“โอ้ คุณงานเวลากินข้าวอีกแล้วนะคะ” คนเป็นแม่หนักใจ

“...” เหนือดินยักไหล่ เพราะมันเป็นแบบนี้มาพักใหญ่แล้ว

ตั้งแต่พี่ชายเขาเรียนจบ เข้ามารับงานต่อจากพ่อได้แบบไร้
รอยต่อแถมยังทำกำไรให้บริษัทได้มหาศาล หลังจากนั้นความคาด
หวังหลาย ๆ อย่างก็เริ่มถล่มมาที่เขา

มวลบรรยากาศเริ่มเคร่งเครียดขึ้น เหนือดินสบตาพี่ชาย
เพื่อให้กำลังใจ แต่ไม่อยากคุยไปมากกว่านี้ จึงกะว่าจะกลับตอนที่
ทั้งสองคนกำลังอุ่นว้าย แต่โชคไม่ได้เข้าข้างเขาขนาดนั้น เพราะเมื่อ
ลูกบ๊อบ ชายที่เมื่อครู่ออกไปคุยโทรศัพท์ก็เดินกลับมาพอดี

“เหนื่ออยู่คุยเรื่องเงินก่อน!”

“หมดแล้วครับป้า”

คนเป็นพ่อขมวดคิ้วทันที เพราะไ้ลูกคนนี้มันกวนเขาอีก
แล้ว

“หมด?”

“เอาไปบริจาคกับลงกองทุนหมดแล้ว”

“ไอ้เหนือดิน!” ชายแก่ที่กำลังอารมณ์ขึ้นเพราะงาน ตอนนี
หัวร้อนขึ้นอีกระดับเพราะลูกชายคนเล็ก

เรื่องคุณไม่รู้เรื่องไม่เท่าไร เรื่องกวนดินนี่ขอให้ออก

“เฮ้อ...” ลูกชายคนเล็กแต่สูงเกือบร้อยเก้าสิบถอนใจยาว
ก่อนจะ...

“กร๊อต” คนเป็นแม่ร้องเสียงดังเมื่อเห็นว่าเหนือดินวิ่งหนีโดย
มีผู้เป็นสามีวิ่งไล่หลัง

นี่มันเหมือนตอนที่เหนือดินไปเก็บแมวดำจรจัดมาเลี้ยงตอน
สิบขวบ แล้วถูกพ่อวิ่งไล่ตีไม่มีผิด...

“ป้า อย่าวิ่ง เดี่ยวล้ม!” น่านฟ้าต้องรีบวิ่งไปคว้าแขนคนเป็น
พ่อไว้ เพราะกลัวคนแก่จะกระตุกกระเดี้ยวหักเอา

“ป้า ใจเย็นครับ!”

“สองร้อยล้าน ไอ้เหนื่อ แก! ไอ้ลูกเวร พ่อแม่สั่งสอนไม่ได้!”

เหนือดินวิ่งออกจากบ้านแสนอึดอัดมาขึ้นแท็กซี่ ทั้งเสียง
อะอะโวยวายไว้เบื้องหลัง เขาหายใจอย่างโล่งอกก็ตอนที่นั่งรถพ้น
ออกมาจากตรงนั้นเสียที

ถึงจะดูบ๊อบ แต่ก็นับเป็นการกินข้าวกับครอบครัวที่น่าจดจำ
วันหนึ่งเลยทีเดียว...

ว่ากันว่า การหนีไม่ได้ทำให้แก้ปัญหาได้ ฉะนั้นวันนี้คนที่
คว้าไต่เกาะการพุดคุยวันก่อนจึงต้องกลับมาในที่เดิม เพิ่มเติมคือ
ประชุมเครียดอย่างกับบอร์ดบริหารที่ธุรกิจกำลังจะเจ๊ง และด้าน
หลังของเขามีคนขับรถของพ่อที่ทำตัวเหมือนบอดี้การ์ดไม่มีผิดยื่น
ประกบอยู่

ก็อยากจะถามว่านี่ลูกหรือใจ...

ที่เหนือดินยอมกลับมาครั้งนี้ก็เพราะว่าแม่ขอร้อง หากคราวนี้ท่านไม่อ้างว่าร้องให้ที่เขาวิงหนี ก็คงไม่กลับมาให้เหนื่อย

“ม้านะม้า...”

“โธ่ลูก...”

“ทางแก้ของแก ฉันคิดไว้แล้ว” คนที่วันนั้นโมโหจนเลือดขึ้นหน้านั่งกอดอกมองลูกชายคนเล็กตั้งแต่หัวจดเท้า

มันดีเหมือนใครไม่รู้ แต่ดีจนปวดหัว

“จะมาพูดง่าย ๆ แบบนี้คงไม่ดีมั๊งครับ” คนพูดยกกาแพขึ้นจิบ เหนือดินรู้สึกเหมือนเดจาวู วันก่อนก็แบบนี้เป๊ะ ๆ เพียงแต่คราวนี้มีผู้เป็นแม่คอยลูบแขนเขาปลอบให้ใจเย็นลง

“เหนือดินลูก ใจเย็นหน่อย”

“เอาละ ฉันคิดมาแล้วว่าแกต้องแต่งงานมีครอบครัว! เพื่อสติและความรับผิดชอบของแกจะกลับมาบ้าง!” นูรียื่นคำขาด

หลังจากนอนคิดหัวแทบแตกมาสองคืน นักธุรกิจอย่างนูรีก็คิดว่าวิธีนี้คงจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว อย่างน้อยหากเหนือดินมีลูกเมียให้รับผิดชอบก็จะได้อยู่เป็นที่ เป็นทางบ้าง ไม่ใช่ไปเปิดบริษัทเป็นไกด์ขึ้นดอย พาดำน้ำรายได้น้อยแบบนั้น

นอกจากนั้นแล้วลึก ๆ คนเป็นพ่อกำลังกลัวว่า หากลูกชายเข้าป่าแล้วพบทางสงบ ไปบวชตลอดชีวิตแบบอากง คงทำให้ที่บ้านรับไม่ไหว ตัวอย่างมันเคยเกิดขึ้นแล้ว...

“ตามนี้!”

“ผมเพิ่งเรียนจบนะป่า”

“ฉันรู้ว่ายี่สิบสามเป็นวัยที่กำลังไฟแรง แต่ความรับผิดชอบ

แกล้งเหมือนลืบลินสาม!”

“ไม่ดิ...” เหนือดินไม่คิดว่าพ่อจะมาไม่นี้ จึงหันมาหาคนเป็นแม่ด้วยความงงงวย

ตอนแรกนึกว่าพ่อจะขอเงินคืน หรือไม่ก็ตำเรื่องอื่น ไม่คิดเลยว่าจะออกมาเป็นแบบนี้ มันเป็นทางที่เขาคิดไม่ถึงสักนิด

“แกไม่มีสิทธิ์มาเถียงคนที่เลี้ยงแกมาตั้งแต่ตัวเท่าหนอน!”

“หนอนเลยหรือป้า...” เหนือดินขมวดคิ้วแน่น จะโกรธก็โกรธไม่ทันเพราะอีกฝ่ายเล่นใหญ่ไปแล้ว

“ผมก็มีสิทธิ์ของผมนะ” เขาพูดพลางกอดอกบ้าง ยังทำให้คนเป็นพ่อโกรธ

“เด็กสมัยนี้มันเป็นอะไรกับคำว่าสิทธิ์วะ อย่างแกล้ง...มันก็เป็นแค่เด็กไม่รู้จั๊กโต!”

คนเป็นแม่ลูบหลังลูกชายรัว ๆ พลางปลอบให้ใจเย็น

“อย่าไปเถียงป้าเลยลูก” เพราะเดี๋ยวระเบิดไปมากกว่าเดิมแล้วมันจะปวดหัวเป็นที่สุด!

ทว่าเมื่อไฟอยู่กับน้ำมัน...มีหรือไม่ปะทุ

“ชีวิตผม สิทธิ์ของผม!”

“มันจะเป็นของแก ก็ต่อเมื่อแกลเลิกใช้เงินที่บ้าน!”

“อา...” เหนือดินหุบปากทันทีเพราะเถียงไม่ออก เขาถอนใจยาว ก่อนจะพูดถึงเงินที่พ่อโอนมาโดยไม่บอกกันก่อน

“งั้นเอาคืนไปครับ ผมจะคืนทั้งหมดที่ป้าเคยให้มา”

“ไอ้เหนือ! นี่แก!”

“เหนือลูก...” คนเป็นแม่ส่ายหน้าไปมา

เพราะการที่บอกว่าจะคืนทั้งหมด นั้นเหมือนกับว่าจะตัดขาด

และมันคงทำให้คนเป็นพ่อยิ่งเดือดดาล

“เหนือ เดี่ยวเฮียๆเอง” น่านฟ้าแตะไหล่ผู้เป็นน้องชาย

ในฐานะพี่ชาย น่านฟ้าเข้าใจดีว่าในวัยที่เพิ่งเรียนจบ น้องชายคงมีสิ่งที่ยากทำ และที่สำคัญคือมินิฮัยเอาแต่ใจเหมือนกับป้า ไม่มีผิด ฉะนั้นจะให้คนที่นิสัยคล้ายกันปะทะกัน สุดท้ายก็คงเอาแต่ประชดประชันกันไปมาแล้วจบที่แตกหัก ซึ่งเขาไม่อยากให้คนในครอบครัวมีปัญหาถึงขั้นมองหน้ากันไม่ติด

เหนือดินยกมือทั้งสองข้างขึ้นเป็นเชิงบอกว่าตนไม่ขอคุยอะไรต่อ ทว่าพอเดินออกมาสงบใจด้านนอก เสียงก็ยังดังไล่หลังออกมา

“ยังไงก็ต้องมีเมีย! ถ้ารับผิดชอบตัวเองไม่ได้ ก็ต้องมีเมีย”

คนได้ยินถอนใจยาว ลำพังกูแล้วตัวเองยังไม่ได้ แล้วถ้ามีเมียจะดูแลยังไงไหว ทว่าแนวคิดของเขากับคนรุ่นพ่อแม่อีกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง รู้ว่าเถียงไปก็คงเปล่าประโยชน์

เหนือดินเดินมานั่งตรงระเบียบข้างห้องอาหารของบ้านหลังใหญ่ หาวหวิดใหญ่ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าต้องรีบกลับไปแพลนทริปต่อไปให้บริษัท แถมยังมีงานบัญชีค้างอยู่อีกเยอะ ฉะนั้นจึงอยากจบเรื่องวันนี้ให้ไวที่สุด

ที่สำคัญ...เขาอึดอัดที่ต้องอยู่ที่นี้

ถึงกระนั้นการป้อนหัวพ่อไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบ แต่ก็หนีออกอยู่อย่างเดียวที่จะทำให้ออดพ้นจากสถานการณ์เช่นนี้

“เอ่อ...” เหนือดินเดินกลับเข้าไปด้านใน เห็นทุกคนกำลังมีสีหน้าเคร่งเครียด แถมยังมองมาที่เขาอย่างกับว่าเขากำลังจะพูดในเวลาที่ไม่ถูกไม่ควร

“ผมเห็นเงียบมาตักพักแล้ว เลยมีอะไรอยากจะบอกครับ”

“อะไรคะลูก” คนเป็นแม่ที่เคียดกว่าใครถามขึ้น

เหนือดินสบตากับพ่อ ก่อนจะบอกบางสิ่งอย่างจริงจัง

“ผมเป็นเกย์ครับ”

“แกอย่ามาอ้าง ฉันไม่ตลก!”

คนที่ไม่ได้โกหกแต่บอกไม่หมดยี่มบาง ก่อนจะบอกอีกครั้ง

“เป็นจริง ๆ เคยมีแฟนผู้ชาย เฮีย่นานรู้”

นานฟ้าที่อยู่ ๆ ก็ถูกโยนขี้ใส่หลังตาด้วยความอ่อนใจ แต่พอลืมตามมาเห็นพ่อจ้องเขม็งจึงจำต้องพยักหน้าเบา ๆ เพราะไอน้องชายตัวแสบมันเคยมีแฟนผู้ชายจริง ๆ แต่ก็เชื่อว่าไม่เคยมีแฟนผู้หญิง

เขาไม่คิดว่ามันจะยกเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นข้ออ้างในการเอาตัวรอดยามนี้

ในขณะที่แม่ซ็อก พ่อกำลังรู้สึกเปราะบาง พี่ชายก็เอาแต่ล่าหน้า เพราะการแก้ไขสถานการณ์ของน้องชายไม่ใช่เรื่องที่ฉลาดนัก

คนเป็นพ่อที่เกลียดการโกหกชี้หน้าลูกชายคนเล็ก ก่อนจะประกาศกร้าว

“เออ ได้ งั้นนัดดูตัวกับผู้ชาย!”

“ฮะ...”

“แกต้องแต่ง ไม่ว่าจะกับแมวตัวไหนก็ตาม!”

“บ้าไปแล้วเหออะ” ไม้ถามคนที่เล่าไปพิมพ์งานไปทำทางหงุดหงิดจนเคาะแป้นพิมพ์เสียงดังลั่นออฟฟิศ

“ฮ่า ๆ” เดียว เพื่อนอีกคนเอาแต่หัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง

ก็พอรู้ว่าพวกเขาครอบครัวคนรวยมันมีอะไรเหนือความคาด
คิดอยู่เยอะ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเพื่อนตนจะฉีกออกไปในแนวทางนี้ จะ
ว่าตลกก็ใช่ น่าปวดหัวก็ใช่อีก

“แล้วมึงก็ไปวิ่งหนีเขาอะนะ สุดท้ายก็ต้องไปหาอีกอยู่ดี”

“เออ ชี้เกี่ยจุกย”

“ฮ่า ๆ อะไรวะ แล้วคุณดูตัวเขาจะไปหามาจากไหน น่าจะยาก
นะ ครอบครัวคนจีนที่พาลูกไปดูตัวผู้ชาย ฮ่า ๆ” คนที่กำลังนั่งทำ
บัญชีถามออกมาแล้วหัวเราะร่วน

“พวกมึงน่าจะรู้จักป่ากูนะ”

ไม่ที่นั่งหัวเราะมาตั้งแต่ได้ฟังเรื่องสยองจากเพื่อนนึกถึงบุรีที่
มีชื่อเสียงตั้งแต่สมัยที่พวกเขาเรียนมัธยม ตอนนั้นพ่อของเหนือดิน
เป็นเศรษฐีหนุ่มที่กำลังมาแรง พ่วงด้วยครอบครัวที่อบอุ่นน่ารัก
ท่านชอบมาแจกทุนการศึกษา ขนม และมีมือพิเศษให้เด็ก ๆ บ่อย ๆ
จนแทบไม่มีใครไม่รู้จัก

ชื่อเสียงของพ่อนำชื่อเสียงมาให้ลูกด้วย ไม่มีใครไม่รู้จัก
น่านฟ้าและเหนือดิน และนั่นยิ่งทำให้พวกเพื่อนระดับชั้นเดียวกัน
ยิ่งจับตามองเหนือดิน

“คนรวยนี่มันบันเทิงจังวะ อย่างกับในละคร” เดียวสายหน้า
ไปมา

“กูถึงไม่ชอบไง”

“คนจะไม่ชอบได้ต้องเคยรวยก่อน กูก็อยากไม่ชอบบ้าง”
เดี๋ยวบอกติดตลก

“คนเราไม่มีใครพอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็นหรอก” ไม่เสริม
เหนือดินที่เคยเข้าถึงยากในตอนนั้น อันที่จริงก็เป็นแค่คน

คนหนึ่งที่มีเรื่องวุ่นวายใจเต็มไปหมด

“มึงด้วย” ไม่บอกคนที่หลาย ๆ คนคงอิจฉา

“มีที่ไหนพ่อให้มาสองร้อยล้าน แต่มาทำงานสองหมื่นกับพวกกู”

“กู...ไม่รู้วะ” คนที่กำลังตามหาความหมายของชีวิตถอนใจยาว

เขามั่นใจว่าไม่ได้ขาดกำลังใจในการใช้ชีวิต แต่ไม่รู้ว่าจะควรจะทำยังไงต่อไปกับเรื่องราวในตอนี้ สำหรับเขาแล้วเงินและความสำเร็จ...มันเป็นสิ่งที่ยังเข้าไม่ถึง

แต่ที่พ่ออ้างว่าเขายังใช้เงินที่บ้านอยู่ก็ถึงไม่ออก ทั้งอาคารพาณิชย์คู่นี้ที่ด้านล่างเอาไว้ทำออฟฟิศ ส่วนด้านบนปล่อยเช่าแล้วไหนจะรถของบริษัทที่เพิ่งออกมา ก็ตั้งต้นมาด้วยเงินของพ่อทั้งนั้น...แม้จะเป็นเงินที่ให้เขาแล้วก็ตามที

เหนือดินอยากทำบริษัทกับเพื่อนให้มันโตไปเรื่อย ๆ มากกว่าไปรับผิดชอบโปรเจกต์สองร้อยล้านของพ่อที่ดูเกินตัวไป

“แต่กูไม่เข้าใจ กูนึกว่ามึงสนิทกับครอบครัว...” ไม่กดดอก เพราะมันเหมือนมีอะไรที่เขาไม่รู้

พวกเขาเรียนมัธยมด้วยกันมาหกปี แม้ตอนนั้นจะยังไม่สนิทเท่านี้ ภาพเหนือดินที่เขาเคยเห็นก็ไม่คล้ายแบบนี้แม้แต่นิด

“ก็สนิท ถ้าในฐานะลูกและน้องชาย”

“ยังไงวะ”

“ช่างเถอะ” เหนือดินส่ายหน้า

เท่านั้นเพื่อน ๆ ก็รู้ว่าไม่ควรถามต่อ

“ถ้าคิดไม่ออกก็ไปเที่ยวดีกว่า จะได้หายเซ็ง” เดียวลุกขึ้นมา

ตบไหล่เพื่อนพร้อมกับยิ้มล้อ

“หรือไม่ก็ลองมีความรัก จะได้ไม่ต้องไปดูตัว ความรักที่แปลว่าคุณอะ...อะไรนะ”

เพราะรู้ว่าถูกล้อ ชายตัวสูงจึงมองเพื่อนพร้อมกับตะขามันไปหนึ่งที

“ไอ้หานี้”

“ฮ่า ๆ แล้วคุณเขาหายไปไหนวะ”

north* : คุณอนันต์ครับ

north* : ขาข้างที่เจ็บดีขึ้นยัง

ที่จริงมันไม่ใช่เรื่องที่ดีเลยกับการหักไปหาลูกค้าหลังจากจบทริปเดือนก่อนหน้าเพื่อถามเรื่องส่วนตัว แต่ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะตอนนั้นเหน็ดเหนื่อยได้ทำอะไรมากเกินกว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนจัดทริปกับลูกค้าไปเยอะเลย

ชายหนุ่มผู้กลายเป็นจุดวางสายตาของเพื่อนยกไหล่ ก่อนจะบอกเสียงเบา

“คุณหนูที่ไหนจะมาเอาไกด์จ๋า ๆ วะ” คนพูดนึกถึงตอนที่ถูกปฏิเสธซึ่ง ๆ หน้า และแชดที่ถูกอ่านแต่ไม่มีข้อความตอบกลับมา ทำทางน้อยใจของลูกชายคุณนุรีทำเอาเดี่ยวเบ้าปาก

“เขาก็เอานะตอนนั้น แต่ไม่คบ” คนที่คิดว่าลูกค้ากับไกด์กินปากกันจนมันแผล็บในทริปขึ้นภูกระดึงเบ้าปากแรง

“ไอ้นี้นะ ให้กำลังใจกันบ้าง”

“อันนี้ก็หัดหูจริง” ไม่บอกเหน็ดเหนื่อยเสียงเรียบ ๆ เพราะ

ท่าทางเพื่อนจะชอบคุณอนันคนนั้นจริง ๆ

“แต่ถ้าเขารู้ว่ามึงเป็นลูกคุณบุรี อาจจะเอาก็ได้นะเฮ้ย” คน
เซียร์ยังคงเซียร์ แม้จะรู้ว่าคงยาก

“งั้นก็ไปชอบพ่อกูเถอะ อย่ามาชอบกู” คนที่เกิดมาไม่เคย
หน้าชาเพราะคนที่ชอบไม่ตอบแชตส่ายหน้า

ที่จริงไม่ได้คาดหวังอะไรเลยกับความสัมพันธ์บนเขา แต่ก็ไม่ได้
คิดว่าผ่านมาเกือบเดือนแล้วก็ยังนึกถึงคุณอนันน่าบิบบคนนั้น จน
เพลอี่ยมออกมา

“แล้วถ้าป้ามึงเอาคุณอนันมาดูตัว มึงจะแต่งใหม่” เดียวถาม
จีใจดำคนที่นั่งหน้าเชิงมาตั้งแต่เช้า เพราะช่วงนี้ดูเหมือนจะไม่มี
อะไรได้ตั้งใจเหนือดินสักอย่าง

คนที่ถูกบังคับให้ไปดูตัวยกไหล่ ก่อนจะหันมาสนใจจอ
คอมพิวเตอร์ดั้งเดิม

“เอามาให้ได้สิ กูจะแต่งให้”

“ฮ่า ๆ สุดวะ” เพื่อน ๆ พากันหัวเราะขำ

“ไม่ได้รู้เลยว่าสิ่งที่เหนือดินพูดออกมาจะเกิดขึ้นจริง ๆ

ดูเหมือนบนโลกนี้ไม่มีอะไรที่บุรีทำไม่ได้...

“ชื่ออนัน เรียกว่านั่นได้”

“ผมอายุยี่สิบสอง”

“ผมออกหักครับ”

“คุณไกดี้ อ้อ ชอบจูบจัง ผมจะเสิร์ฟ...”

...

ภาพของคนตัวขาว แก้มแดง ยอดอกแดง ๆ ปรากฏขึ้นในหัว

ทุกขณะที่สบตากับชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงกลางโต๊ะกลม ในห้องอาหารจีนแห่งหนึ่ง

เหนือดินเชื่อว่าคงไม่มีใครทำตามสิ่งที่พ่อตนต้องการ แต่ตอนนี้เขาหันหาข้ออ้างและทางออกไปจากตรงนี้ได้เลย เพราะนัดดูตัวของพ่อเกิดขึ้นจริง มีคนมาจริง ๆ และคนที่มักไม่ใช่คนอื่นไกล เป็นคุณลุงรงค์ที่ทำธุรกิจดันปาล์มที่ภาคใต้

เหนือดินไม่ได้เจอ รงค์ ปริสุตมงคล และอาม่าของบ้านนั้น มาเกือบยี่สิบปี ทุกคนรับไหว้เขาด้วยท่าทางยิ้มแย้ม ทว่ามีคนที่เขาเพิ่งได้เจอเมื่อไม่นานนี้อยู่ด้วย...ซึ่งใครคนนั้นคือคนที่เจอกันบนเขาเมื่อเดือนก่อน

แถมตอนนั้นก็ไม่ใช่การเจอธรรมดา... แต่เจอกันไปหลายยกจนเดินแทบไม่ไหว

“นั่งเลยลูก โตขึ้นเยอะมากเลยเจ้าเหนือดิน ไม่เหมือนเดิมสักนิด ถ้าเจอกันข้างนอก ลุงคงจำไม่ได้เลยลูก”

“อา...” เหนือดินนั่งลงข้างแม่ตน พร้อมกับยิ้มให้ผู้มีศักดิ์เป็นลุง ทั้ง ๆ ที่ใจเต้นตึก ๆ แต่ดวงตาก็เอาแต่มองบางคนไม่วางตา

“อาม่ารักยังแข็งแรงมาก ๆ เลยนะครับ” เหนือดินทักหญิงสูงวัยที่ไม่ได้เจอนานมาก ๆ แต่ยังจำได้ดี เพราะเคยได้ซองอั่งเปาที่มีเงินหลายพันบาท

“ฮะ...” นั่นคือเสียงที่ดังมาจากคนที่นั่งอีกฝั่งหนึ่ง...

“ระ...รู้จักกันหรือป้า”

“เออสิ รู้จักพ่อมันมาตั้งแต่สมัยเรียน หนูก็รู้ว่าเจ้าสัวบุรีเป็นเพื่อนป้า”

“...”

เหนือดินสบตากับใครคนนั้น เขาไม่เคยรู้เลยว่าลุงรงค์มีลูกชาย แต่พอคิดไปคิดมา เขาเองต่างหากที่ไม่ค่อยสนใจความเป็นไปของคนรอบตัว

“นี่ออันอัน ปีนี้้อจะสามสิบแล้ว ยังไม่ได้แต่งงานเลย อีเป็นเกย์” อาม่าเฉลยหมดเปลือก

“ออกหักก็เก่งอ่า...” อาม่าหันมาว่าหลานชายตัวเอง

เห็นว่านอนนอกหักมาเป็นปี วันนี้ได้โอกาสมาเมืองกรุงทั้งที เลยลากมากินข้าวด้วยกันเสียเลย

เหนือดินขมวดคิ้วแน่น ข้อมูลพวกนี้มันเหมือนทะเลลูฮูซ่าย ออกหูขวา ไม่เข้าสมองเขาสักนิด ซึ่งนอกจากสงสัยแล้วเจ้าตัวก็ไม่ได้มีท่าทางต่อต้าน ทำให้บูริมองด้วยความสนใจ

“ไม่เคยเจอสินะ นี่ออันอัน ลูกลุงเอง”

ชายหนุ่มที่สมัยเด็กอยู่แต่ที่หาดใหญ่ทำตาโต เพราะไม่เห็นป้าเคยบอกเลยว่ารู้จักกับคนคนนี้ด้วย

แถมตอนนั้นชายตรงหน้ายังบอกว่าเป็นแค่ไกด์จ๋าๆ แล้วไหนตอนนี้เผลอมาอยู่ตรงหน้า ถึงทรงผมกับหมวดจะแปลกตาไปหมด แต่เพราะเคยจับและเอาเข้าปากไปแทบทุกส่วน สบตากันจนละลายรวมถึงจูบกันนัวจนจำเผลอที่ขมับได้ มันเลยหลอกตัวเองไม่ได้ว่าไม่ใช่คนเดียวกัน

“ออันอัน นี่เหนือดิน น้องชายน่านฟ้า น่านฟ้าที่ลือเคยเล่นด้วยตอนเด็ก ส่วนเหนือดินตอนนี้น่าจะยังไม่โต”

คนที่อาม่าพามากินข้าวอ้าปากเหวอ น่านฟ้าณะเขารู้จัก เคยเจอครั้งหนึ่งตอนเด็กมาก ๆ แต่ไอ้คนนี้ไม่เคยเจอกันเลย ทำเอาอึ้งจนพูดไม่ออก

“หล่อละซี หล่อกว่าคนเก่าอีกละซี” อาม่าสะกิดคนที่มอง ลูกชายบุรีนึ่ง

“อาม่า!”

หนึ่งคนอ้าปากด้วยความซึ้งอก อยากจะวิ่งหนี ส่วนอีกคน ชมวดคิ้วพร้อมกับประมวลผลข้อมูลในหัวด้วยความงงงวย

เมื่ออยู่ๆ คนที่แนะนำตัวกับเขาว่าชื่อน้องนัน อายุยี่สิบสอง บ้านอยู่กรุงเทพฯ เหมือนกัน ก็โผล่หน้ามานั่งอยู่ตรงนี้ มันสับสน จนไม่รู้ว่ามีอะไรที่จริงบ้าง

“อะ...อนันเหรออ” เหนือดินทำหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อเมื่อโดน ความจริงตีแสบหน้า

อาม่าบ่นว่าหนุ่มสาวสมัยนี้หู้ไม่ดี ก่อนจะไปบอกมือไปมา

“อันอัน อีชื่ออันอัน อนันอะไรเล่า”

คนที่ไม่ได้ชื่ออนันยิ้มแหยๆ ก่อนจะยกมือขึ้นแล้วบอกเสียงเบา

“อันอันจ๋า”

“...”

CHAPTER 1

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน

ก่อนหน้านั้นหนึ่งเดือน

ใครบางคนบอกว่าเงินคือทุกอย่าง แต่สำหรับ ‘เหนือดิน’ ที่เกิดมาบนกองเงินกองทองแล้ว เขาไม่สมาทานแนวคิดนั้น ตั้งแต่เด็กเขาถูกเลี้ยงมาแบบสปอยล์ แม่แทบจะประเคนทุกอย่างในโลกมาให้เพียงพอเพราะเป็นลูกชายคนเล็ก

พอเริ่มรู้ความก็อยากมีนาฬิกาสวยและรถหรูแบบที่พ่อแม่ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นก็ไม่เกินเอื้อม โตมาหน่อยก็อยากมีสาว ๆ หนุ่ม ๆ รอบกาย ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยาก หากจะเลือกใครมาสักคน เขาอยากใช้ชีวิตเพื่อฝันแค่นั้นในโลกทุนนิยมก็ไม่ได้ยากสำหรับลูกชายคนเล็กของเจ้าพ่อแห่งวงการอสังหาริมทรัพย์เลย

เหนือดินเคยเข้าใจว่าทุกอย่างนั้นซื้อได้ด้วยเงิน กระทั่งวันที่แมวดำตัวโตซึ่งผูกพันกันจากไปด้วยโรคบางอย่าง ที่ต่อให้ใช้เงินมากมายเพียงใดก็รักษาไว้ไม่ได้ เขาจึงวางหลาย ๆ อย่างที่แบกอยู่บนไหล่ลงอย่างง่ายดาย

เหนือดินมีชีวิตที่ค่อนข้างสุดโต่ง ยิ่งโต สิ่งใดที่ใช้เงินซื้อมาได้ โดยง่ายก็แทบจะไร้ค่า นอกจากปัจจัยสี่เขาก็แทบไม่ใช้เงินไปกับสิ่งฟุ่มเฟือย และเริ่มขัดแย้งกับครอบครัวในสิ่งที่ต้องการจะให้เป็น

เขาเคยสนิทกับพ่อมาก พ่อเป็นเหมือนฮีโร่และไอดอลที่อยากจะเดินตามรอย ทว่าเหตุการณ์บางอย่างก็ทำให้แนวคิดของเหนือดินเปลี่ยนไป เช่นเดียวกับพี่ชาย เขาเคยสนิทกับพี่ชายมาก แต่พ่อได้แยกห่างในตอนที่เราเรียนมหาวิทยาลัย แคมโดนเปรียบเทียบกับคนเป็นพ่อหนักเข้า เขาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองแปลกแยกเข้าไปทุกที

ชายหนุ่มวัยยี่สิบสามปีผู้ไม่ติดต่อกับที่บ้านตั้งแต่เรียนจบปิดชี้เกียดตอนที่มองตัวเองหน้ากระจก หน้าหนาวแต่อากาศร้อนอบอ้าวของเมืองหลวงประเทศบ้านเกิดทำให้เขายิ้มออก เหนือดินชอบมันมากกว่าอากาศแห้งและเย็นที่ลอนดอน

“ฉันมีบิให้แกสองร้อยล้าน ต้องเอาไปทำริสอร์ทที่เกาะให้สำเร็จ”

เหนือดินมองแซดจากคนเป็นพ่อ ก่อนจะกดสลับมาที่แอปพลิเคชันของธนาคารแห่งหนึ่ง เขามองจำนวนเงินสองร้อยล้านบาทถ้วน คิดไม่ตกว่าจะทำยังไงกับมันดี แต่หลังจากคิดหัวแทบแตกอยู่ห้านาที ก็บริจาคส่วนหนึ่งให้องค์กรการกุศล นอกจากนั้นก็เก็บเข้ากองทุนเพื่อเกษียณ

“เท่านั้นก็มีเงินใช้ยันตาย” ชายหนุ่มตัวโตพึมพำ อันที่จริงคาดว่าเขาใช้จนตายก็คงไม่หมด

เขามองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่มีข้อความถามว่า ‘คุณ
บริจาคให้มูลนิธิเพื่อเด็ก ต้องการลดหย่อนภาษีหรือไม่’

เหนือดินกด ‘ไม่’ ก่อนแบกเป้ขึ้นหลังแล้วออกจากคอนโด
ใจกลางเมือง

**“มาแล้วประธานบริษัท” ไมโบทมือทักทายคนที่หายไป
หลายสัปดาห์**

ชายตัวโตสูงเกือบร้อยกิโลกรัม ผิวสีแทนคล้ำแดด ตาเรียวรี
จนดู จมูกเขียดโต้ง รอบปากหยักมีไรหนวดเคราสีเข้ม ผมเผ้าก็ยาว
จนเจ้าตัวต้องมัดไว้ แต่ถึงแบบนั้นก็บดบังความน่าสนใจไว้ไม่ได้

“ประธานหาอะไร” เหนือดินวางกระเป๋าปลาลง ก่อนจะนั่งลง
ข้าง ๆ ชายตัวสูงเพรียวที่กำลังเตรียมของสำหรับพุงนี้เข้า

หากเทียบกับเพื่อนที่นี่ เขาเป็นรุ่นน้องและลูกน้องดี ๆ นี่เอง

“ฟิตพอยัง” เดียวถามคนที่เพิ่งหายจากไข้หวัดใหญ่ นอนอยู่
โรงพยาบาลหลายวันก็ดันไม่ให้เพื่อนไปเยี่ยม แล้วถ้าไม่ได้เจอกัน
ที่ยิมก็คงไม่รู้ว่าจะหายป่วยแล้ว และบอกว่าจะมาทำงานในสัปดาห์นี้
เลย

ไม่และเดี๋ยวคือเพื่อนสมัยมัธยมของเหนือดิน พวกเขารู้จัก
กันมานาน แต่ก็เพิ่งมาสนิทกันก่อนทำบริษัทนำเที่ยวด้วยกันไม่
นาน

“ถึงจะเพิ่งหายป่วย แต่ฟิตกว่ามึง” คนตัวโตตอบกลับหัวเราะ
ก่อนจะเดินมาดูแผนงาน

“รอบนี้ภูกระดึงนะ ของครบยังไม้”

“ยังวะ ยาบางตัวหมดอายุ ต้องซื้อกล่องปฐมพยาบาลใหม่”

จุดเริ่มต้นของบริษัท ‘ทัวร์ทรี’ บริษัทนำเที่ยวเล็กๆ นี้เริ่มขึ้นตอนที่เหนือดินกลับมาเที่ยวไทยหลังจากพักเบรกจากการเรียน เขาทักมาหาไม้อูซึ่งใช้เวลาว่างในการไปออกทริป ขึ้นเขา เที่ยวทะเล ส่วนเดียวเปิดเพจท่องเที่ยวมาสักพักหนึ่งแล้ว

คอนเทนต์แรกหลังจากลองไปเที่ยวด้วยกันของพวกเขาเป็นที่สนใจของหลาย ๆ คน เลยมีผู้ติดตามเพิ่มขึ้นเพราะชอบบรรยากาศตอนที่พวกเขาไปแสวงก์เอาต์ด้วยกันแบบคนที่ไม่ได้เจอนาน เพราะตอนนั้นพวกเขายังไม่ได้สนิทกันด้วยซ้ำ

หลังจากนั้นไม้อูจึงลองจัดทริปขึ้นดอยสองวันหนึ่งคืนสำหรับคนที่ไม่มีเพื่อนไป ปรากฏว่าผลตอบรับดีมากจนต้องจัดทุกเดือน ขึ้นอยู่กับว่าช่วงนั้นที่ไหนน่าเที่ยว

จากเดือนละครั้งก็กลายเป็นเดือนละสองครั้ง จากที่ทำสนุก ๆ พวกเขา ก็ทำมันเป็นงานเสริม กระทั่งเหนือดินเรียนจบจึงช่วยกันจัดตั้งบริษัทขึ้นมา กลุ่มเป้าหมายคือคนเมืองที่ชื่นชอบธรรมชาติไม่เคยไป ไม่มีเพื่อนไป แต่ก็ไม่อยากไปคนเดียว คนที่ไม่อยากหาข้อมูลเอง และคนที่อยากมีเพื่อนร่วมทริปเพื่อความปลอดภัย

ที่ผ่านมา แม้รายรับไม่ได้มากมาย แต่สำหรับคนที่ชอบเที่ยวอยู่แล้ว ก็เหมือนเป็นกำไรเสริมจากงานประจำ ส่วนคนที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศยังไม่ขอรับค่าตอบแทน เพราะเพิ่งได้มาช่วยเพื่อน หลังจากนั้นก็กลับไปเรียนต่อเป็นปี

ถึงแบบนั้นเพื่อน ๆ ก็ไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายเอาเปรียบ เพราะเหนือดินเป็นคนจัดการเรื่องจดทะเบียนบริษัท และทำออฟฟิศให้ โดยที่ไม่ต้องเสียค่าเช่า

“ที่จริงมึงไม่ต้องไปก็ได้นะ แค่ภูกระดึง ไม่อยากขนาดที่ต้องมี

สถาปน์สามคน เจ้าหน้าที่อุทยานพิเียบ เพราะอาทิตย์หน้ามึงต้องไปทริปดำน้ำหลีเป๊ะนี่” เดียวบอกคนที่เพิ่งหายป่วย

พอเหนือดินกลับมาช่วย จากที่ออกทริปได้แค่วันหยุด ก็เริ่มมีทริปวันธรรมดาที่เหนือดินจะต้องดูแลคนเดียวด้วย

“กูยังไม่เคยขึ้นเขาช่วงปลายฝน”

“เออ มันเคยไปแต่หน้าหนาว คงอยากลองตอนทากเยอะๆ”

ไม่ว่า

“ครั้งนี้สามวันสองคืน กูทำแพลงเสร็จแล้ว อยู่ในแฟ้ม มึงดูได้เลย” เดียวบอกคนที่เพิ่งมาถึง

“ทุกคนคอนเฟิร์มแล้ว งั้นเดี๋ยวสร้างกลุ่มแชต แล้วเรียกสมาชิก” ไม้บอกบ้าง

“ก็คนวะรอบนี้” คนที่กำลังช่วยแพ็กของจำเป็นถ้ามถึงทริปวันพรุ่งนี้

“สิบสาม รวมพวกเรา”

“โอเค”

แรกเริ่มเหนือดินไม่ได้ชอบเที่ยวหรือชอบธรรมชาติขนาดที่คิดว่าจะทำมันเป็นอาชีพ แต่หลังจากได้ขึ้นดอยกับไม้และเดียว แม้มันจะลื่นและลำบาก ทุกอย่างที่เขาเจอแทบจะไม่สามารถควบคุมได้ แต่เขากลับชอบตรงที่มันไม่ต้องคิดอะไรมากมาย แค่แก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้รอดพ้นไปวันต่อวัน

นั่นทำให้เขาารู้สึกถึงความมีชีวิตเป็นครั้งแรก...หลังจากที่รู้สึกว่างเปล่าอยู่นาน

เขาไม่เคยรู้สึกตื่นเต้นยามที่ได้ของแพงหรือรู้สึกอึดอเมยามที่ลิ้นรับรสอาหารชั้นสูง แต่กลับรู้สึกมีชีวิตชีวายามที่ผิวได้สัมผัสกับ

แดดและลม

“แล้วกลับมาจะทำอะไรวะ พ่อมึงรู้อย่างเนีย” ไม่ถามคนที่แบกของขึ้นหลังรถกระบะ

พวกเขาจะเดินทางด้วยรถตู้หนึ่งคัน และกระบะสี่ประตูอีกหนึ่งคัน

“นั่นสิ...” คนที่กลับไทยมาแบบไม่บอกใครแถมเพิ่งโอนเงินที่พ่อให้มาทำงานไปเก็บตอปลางคิดไปด้วย

“กูนี่ก็ไม่ออกเลย มึงช่วยหน่อย”

“แต่งงาน มีลูก ใช้เงินพ่อเกี่ยวกับเมียลูก นั่นคือความฝันของกู” เดียวบอกพร้อมกับยักษ์ใหญ่

“เงินมันไม่ใช่ของกู” เหนือดินส่ายหน้า ก่อนที่ไม้จะกอดดอกมองคนที่ผิวเข้มจัด ต่างจากตอนเด็ก ๆ ที่เป็นไอ้ตี๋ขาวหน้าเหวี่ยง

“แต่มึงเปลี่ยนไปเยอะนะ”

“อือ จริง” เดียวเห็นด้วยกับไม้

สมัยเรียนโรงเรียนชายล้วน พวกเขาอยู่คนละกลุ่ม ในโรงเรียนเอกชนมีทั้งกลุ่มคนที่ฐานะปานกลาง รวยน้อย รวยมาก เหนือดินอยู่ในกลุ่มโคตรรวย เพียงอายุสิบแปดก็ขับรถหรูมาโรงเรียนเองแล้ว ไม่ต้องพูดถึงนาฬิกาแบรนด์หรูที่สวมมาไม่ซ้ำ

ตอนนั้นแม้จะเป็นเพื่อนร่วมชั้น แต่ก็แทบไม่ได้คุยกัน หลังจากนั้นก็แยกย้ายกันไปเรียนต่อในรั้วมหาวิทยาลัย เพิ่งได้กลับมาคุยและสนิทกันก็ปีที่แล้วนี่เอง

เหนือดินยิ้มขำ พลังนี้ไปถึงสมัยเป็นเด็กเปรตที่อวดรวยกว่าใคร

“หรือการไปอยู่ต่างประเทศมันลำบากวะ แบบที่ลูกคนรวย

ขอปล่อยให้ลูกไปใช้ชีวิต”

“ไม่หรรอก กูแค่นี้ไม่ได้ชอบอะไรแบบนั้นแล้ว” เขาส่ายหน้า

“แล้วชอบอะไร”

“นั่นสิ”

เรื่องที่ว่าชอบอะไร กลับมาไทยจะทำอะไร ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน

“หรือมีใครไปบวช หาแก่นแท้ของชีวิต” เดียวเสนอ

“อย่า ก่อนหาแก่นแท้ ช่วยกันทำงานผ่อนรถกระบะคันแรกของบริษัทก่อนครับ” ไม้ว่า เพราะเพิ่งไปออกรถในนามบริษัทมา

เหนือดินหัวเราะ เขาสนุกกับการทำงานนี้มากจริง ๆ

“กูอยากทำให้บริษัทเรายังยืนวะ มันยังไม่รวยหรรอก แต่มันไปได้” คนพูดขำขำไม่ออกว่าจะทำยังไงกับมันดี เพียงแต่อยากทำสิ่งที่ชอบก่อนไปทำอย่างอื่น

ไม้ยิ้ม เพราะตอนที่ทำสองคนกับเดี่ยว พวกเขายุ่งหัวหมุน นึกอะไรดี ๆ ไม่ค่อยออก แต่พอเหนือดินกลับมาช่วย ก็ช่วยได้มาก ไม่ว่าจะเรื่องระบบหลังบ้าน การรับลูกค้า การซื้อรถลดหย่อนภาษี การทำบัญชี และอะไรอีกมากมาย ซึ่งดูก็รู้ว่าอีกคนอยากให้บริษัทเล็ก ๆ ของพวกเขาเติบโตขึ้นจริง ๆ

“พี่มีมีข่าวอีกแล้ว” อยู่ ๆ เดียวก็ชี้ไปที่โทรทัศน์ในออฟฟิศของพวกเขา

เหนือดินมองภาพข่าวบนเท็งที่ไม่ได้บันเท็งแม่แต่น้อย พี่ชายเขาดูเหมือนจะมีเพื่อนในวงการดารายะอะ ซึ่งสังคมนั้นก็ไม่ได้กว้างนัก

“ไฮโซนาน” เดียวว่า ก่อนจะหันมาหาเพื่อน “นี่ก็ไฮโซเหนือ”

“ไม่หรวอก ภูเป็นแค่ไคด์ธรรมดา ๆ เทียบเฮียน่านไม่ได้สักนิด”

“รายงานตัวนะครับ”

เวลาที่ทุ่มเป็นเวลานัดหมายของลูกทัวร์ในทริปวันนี้ พวกเขา
ขนของขึ้นรถตั้งแต่เย็น ส่วนรถตู้มารับคนตามเวลา ลูกค้าในทริปนี้
ส่วนหนึ่งเป็นลูกค้าเก่าที่พีสร้างกายรอช่วงอุทยานเปิดให้ขึ้นเขา อีก
ส่วนเป็นคนวัยทำงานที่อยากออกนอกเมืองบ้าง แต่มีอยู่คนหนึ่ง
เหมือนหลุดมาจากไหนไม่รู้

“คุณ...อนันนะครับ” เหนือดินอ่านชื่อจากกระดาษที่พิมพ์
ออกมาพาลงมองคนที่สูงเท่าคางเขา

“อา ครับ”

แม้จะไม่ได้ชอบตัดสินใคร แต่ผิวขาวจัดเหมือนไม่เคยออก
แดด แขนก็ดูนุ่มนวล เหมือนไม่มีกล้ามเนื้อ ใต้ตาล้ำเหมือนเด็กติด
เกม ปากอ้อมคว่ำลงส่งผลให้หน้าตาดูเหมือนหยิ่ง มาพร้อมกับชุด
นอนหมีขนฟู แถมท่าทางของคุณอนันยังดูแปลก ๆ ทำให้เหนือดิน
เปลอชมวดคิ้ว

เหนือดินที่รับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยขานชื่อคนต่อไปจน
ครบ ก่อนจะเรียกทุกคนขึ้นรถ ขณะที่ภายในใจได้แต่หวังว่าคนตรง
หน้าจะไม่สร้างปัญหาให้ทริปนี้

“พยายามนอนบนรถให้ได้เยอะที่สุดนะครับ เพราะพอไปถึง
ภูกระดึงแล้ว เราจะแจกข้าวเช้า ให้เข้าห้องน้ำ แล้วขึ้นเขาเลยครับ”

เสียงขานรับดังขึ้นด้วยความสดใสจากทุกคน ยกเว้นเพียงคน
ที่เหนือดินลอบมองอยู่ไม่ไกล

รถตู้ที่เช่ามามีคนขับสองคนคอยสลับหน้าที่กัน ซึ่งคุ้นเคยกันดีเพราะทำงานร่วมกันมานานปี ส่วนรถกระบะ พวกเขาสามคนสลับกันขับคนละไม่ถึงสามชั่วโมง พอมาถึงที่หมายก็รวบรวมของให้ลูกหาบ ส่วนลูกทัวร์ให้แบกแต่ของส่วนตัวที่จำเป็นต้องพกติดตัว ส่วนน้ำ ยา และของกินเล่นระหว่างทางเป็นหน้าที่ของทั้งสามทุกอย่างรวดเร็วและเป็นระบบ ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ทุกคนก็พร้อมที่จะเดินขึ้นเขาแล้ว

ความสนุกของการมาท่องเที่ยวแบบนี้คือการได้เพื่อนและประสบการณ์ใหม่ๆ พวกเขาให้ทุกคนแนะนำตัวและทำความรู้จักกัน จากนั้นก็แจกบัตรคล้องคอ ก่อนจะเริ่มเดินขึ้นตอนแปดโมงเช้าพอดี

“วันนี้มีฝนตอนบ่าย วิวขึ้นก็ดีครับ” เจ้าหน้าที่อุทยานบอกพร้อมกับยิ้มให้คนกลุ่มใหญ่

เหนือดินทักทายพี่ๆ เจ้าหน้าที่บางคนที่ยังจำกันได้ ก่อนจะรอบเป็นคนเดินปิดท้าย แค่นานที่แรก เหนือดินก็ต้องขมวดคิ้วมองลูกคำที่เดินรั้งท้าย

ใครคนนั้นคือคุณอนันซึ่งดูเหมือนไม่พร้อมกับการมาเที่ยวครั้งนี้สักนิด ชุดที่คุณเขาสวมคือกางเกงขายาวฟูๆ และเสื้อแขนยาวตัวหนา รองเท้านั้นก็ดูจะแข็งเกินกว่าจะเดินสบาย

“คุณอนันครับ กางเกงวอร์มหนาไปนะครับ มีกางเกงเปลี่ยนใหม่ แล้วรองเท้ายกก็ไม่เหมาะเลย” เหนือดินรีบเดินเข้าไปถาม เพราะถึงที่นี่จะอากาศเย็น แต่เดินไปสักพักก็จะร้อนมาก ๆ แถมกางเกงขาวพุนั้นยังดูหนักและไม่กระชับอีก

คนที่ดูเหมือนถูกบังคับให้มาหันมาหาชายตัวโตด้านหลัง

ก่อนจะขึ้นไปยังกระเป๋าทองที่อยู่ด้านล่าง

“มีขาสั้น แต่อยู่ในกระเป๋าทอง รองเท้าไม่มีแล้ว”

“ตอนเช้าหนาว แต่สักพักจะร้อนแล้วนะครับ” ทุกครั้งก่อนออกทริป พวกเขาจะส่งข้อมูลและรายละเอียดการเตรียมตัวให้คนร่วมทริปก่อนเสมอ แม้จะบอกอย่างคร่าว ๆ ว่าควรสวมชุดรัดกุม และไม่ได้จำกัดว่าต้องเป็นชุดแบบไหน แต่การเตรียมเสื้อผ้าและรองเท้าให้เหมาะกับการเดินขึ้นเขาก็เป็นสิ่งที่ควรจรรู้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว

คนคนนี้...เหมือนไม่เคยออกจากบ้านมาก่อนเลย

“เปลี่ยนไหม เดี่ยวผมเดินลงไปด้วย ลูกหาบขึ้นช้ากว่าเรา”

“ไม่เป็นไร ผมไหว”

เหนือดินพยับหน้ารับ ที่ผ่านมาก็เจอลูกค้าเรื่องมากหรือนิสัยแปลก ๆ อยู่บ้าง จึงไม่คิดว่าจะมีปัญหาหากเจ้าตัวยืนยันเช่นนั้น

พวกเขาเดินตามกลุ่มสุดท้ายที่คุยหัวเราะเสียงดัง อีกคนเดินช้าจนเหนือดินอยากจะทำบอกให้เดินไวกว่านี้ ทว่าทำได้แค่ชวนคุย เพราะไอ้รองเท้าบูตหนาที่อีกคนสวม มันไม่เอื้อต่อการเดินสักนิด

“เคยเดินขึ้นเขามาก่อนไหมครับ”

“แยก ไม่เคยอะ”

“แล้วคิดยังไงถึงมาครับ”

“ก็...อย่าเพิ่งชวนคุย แยก หายใจไม่ทัน”

เหนือดินแอบชำคนที่เหมือนเด็กมัธยม แต่จากข้อมูลที่ได้รับมา เจ้าตัวน่าจะเรียนจบแล้ว

“ต้องรีบหน่อยนะครับ เพราะฝนจะตก” เหนือดินพยายาม

พูดอย่างใจเย็น แต่อีกคนกลับโบกไม้โบกมือว่าไม่ไหว ทั้ง ๆ ที่เดิน
ขึ้นมายังไม่ถึงกิโลฯ ด้วยซ้ำไป

“ฮือ ลีนอะ”

“ถามจริง ๆ นะครับ ไม่ได้อ่านการเตรียมตัวเลยเหรอ” เขา
ยกมือดันเบาะในจังหวะที่อีกคนเซ พร้อมกับถามอีกครั้ง

“กะ...ก็ไม่รู้นี่...”

เหนือดินถอนใจเป็นรอบที่นับไม่ได้ แต่ก็ทำได้แค่ดูแลต่อไป

เมื่อขึ้นมาถึงจุดพักในหนึ่งกิโลเมตรแรก คนที่เดินมาด้วย

กันก็มีสภาพเหมือนหมาเวลาที่ยันหอบเพราะความร้อน เหนือดิน
ยืนมองคนที่แก้มแดง หน้าแดง จนต้องถอดเสื้อออกให้เหลือแค่เสื้อ
สีขาวตัวบางด้านใน

“คุณอนันท์ไหวไหมครับ ถ้าไม่ไหวเราลงกันได้ครับ” เขายืน
ผ้าเย็นให้ ก่อนจะดึงแขนคนที่ลงไปนั่งพิงเทียบกับพื้นขึ้นมา หลัง
จากประเมินแล้ว เขาจำเป็นที่จะต้องถาม เพราะมันเหลืออีกสี่
กิโลเมตรครึ่งซึ่งเป็นทางชัน และอีกสามกิโลเมตรครึ่งซึ่งเป็นทาง
เรียบด้านบน

“แฮก ไม่ จะไป...” คนตอบหรือตามองคุณไกดัดหนดเพิ่ม

“ทำไม คุณจะไม่ให้ผมไปเหรอ”

เหนือดินแอบถอนใจอีกรอบ ถ้าเตรียมตัวมาดีกว่านี้ก็คงไม่
ถามหรอก แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องหอบหัวขึ้นไปให้ถึง เพราะสำหรับ
พวกเขาลูกค้าเป็นยิ่งกว่าพระเจ้า

“งั้นเปลี่ยนรองเท้ากันครับ”

“ทำไมอ่า” คนที่นั่งหอบมองรองเท้าบูตของตน ก่อนจะมอง

หน้าชายตัวโตที่ดูดุขึ้นเรื่อย ๆ คุณก็รู้ว่าไม่พอใจที่เขาเดินช้า

“รองเท้าคุณมันเป็นรองเท้าสำหรับหิมะ ถ้าขึ้นเขาที่ไทย ใช้รองเท้าผ้าใบเหนียว ๆ เบา ๆ ดีกว่า”

คนที่ไม่ได้เตรียมตัวมา แต่อยากขึ้นไปถึงด้านบนหน้ามูย และเพราะไม่ชอบท่าทางของคุณโกด์ เลยไม่ยอมเปลี่ยน

“ไม่เอาอะ!”

เหนือดินสปรากับคนที่ดีอ่มาก ๆ ถ้าเป็นเพื่อนเขาก็อาจจะบีบแก้มขาว ๆ นั้นแล้วยึดให้มันขาดเหมือนขนม แต่เพราะเป็นลูกค้ำเลยได้แต่สูดหายใจเข้าให้ลึก แล้วออกเดินต่อ

“งั้นก็ลุกครับ!”

“ดึงหน่อยสิ ใครจะไปลุกขึ้น!”

นอกจากอากาศในตอนบ่ายสามโมงจะเริ่มร้อนแล้ว หัวของเหนือดินก็ยิ่งร้อนมากกว่าทุก ๆ ทริป เพราะเมื่อเข้ากิโลมเมตรที่ห้าแล้ว อีกคนก็ยิ่งเดินได้เชื่องช้า เรียกได้ว่าเดินสองนาที่ พักอีกสิบนาที่

แต่เดิมเหนือดินไม่ใช่พวกย่ำคิดย่ำท่า แต่นี่มันช้าเกินไปจนเขาต้องถามซ้ำ ๆ

“ไหวไหมครับ”

“กะ...ก็บอกว่าไหวไง แหก”

ปกติแล้วหากเข้าช่วงโมงที่เจ็ด ถ้าเป็นคนที่ร่างกายแข็งแรงจะไปถึงที่ตั้งแคมป์แล้ว โดยที่ได้พักตามจุดแวะพักทุกจุดโดยไม่เร่งรีบ หากเป็นคนที่ไม่เคยออกกำลังกายหรืออายุเยอะหน่อยก็จะถึงยอดเขาและเตรียมพร้อมที่จะเดินทางเรียบต่อ แต่กับคุณอนัน พวกเขา

เพิ่งเดินเข้ากิโลเมตรที่ห้าซึ่งเป็นทางขึ้นเขาชัน

หากว่าฝนตกลงมาเสียก่อนจะทำให้เดินลำบากขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“จั้นมา เร็ว เดียวก็ถึงข้างบน” เหนือดินว่าพลงมองขึ้นไปยังท้องฟ้าที่เริ่มมืดและลมแรง

เขาริบัดนหลังคนที่เดินอยู่ตรงหน้าให้เดินเร็วขึ้น บางจังหวะก็ต้องคว่ำคอเสื่อไว้ ดูแล้วเหมือนพ่อพาลูกมาเดินเขาไม่มีผิด

ดีไม่ตี เด็กยังเดินเร็วกว่าคุณคนนี้อีก...

ดูจากการแต่งตัว สร้อยข้อมือ แบรินด์กระเป่าเป้ เหนือดินคิดว่าอีกคนน่าจะเป็นลูกคนรวย ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาข้องใจ ในตอนนี้เขาแค่อยากรู้ว่าทำไมอีกคนถึงได้ดันทุรังอยากจะขึ้นเขานัก ทั้งๆ ที่ลงไปมันง่ายกว่า

“ลมแรงจัง ฝนจะตกหรือ”

“อ้อ ครับ เพราะฉะนั้นต้องรีบ!” เหนือดินยังคงดันหลังอีกคนให้เดิน เพราะตรงนี้ถือว่าชัน แต่หากเทียบกับทางข้างหน้า ก็ถือว่ายังเดินง่ายกว่า

ดูเหมือนลูกทัวร์คนเก่งจะไม่เคยเห็นท้องฟ้ามืดครึ้มและลมกระโชกแรงจนต้นไม้บนเขาเสียดสีกันไปมา ถึงได้หันมาทำหน้าตาตื่น

“ฝนหรือ เฮ้ย!”

‘เบรี่ยง!’ เสียงฟ้าผ่าจากที่ไกลๆ ทำให้คนที่ไม่เคยเข้าป่าขึ้นเขามาก่อนสะดุ้งโหยง

ในเวลานี้ หลายๆ คนที่กำลังเดินขึ้นและเดินลงต่างเร่งฝีเท้าเพื่อไปให้ถึงที่หมายก่อนฝนตก เหนือดินจึงบอกด้วยเสียงที่เข้มกว่า

ปกติ

“ถึงบอกให้รีบไปครับ เดี๋ยว!”

“...” คนที่อแงมาตั้งแต่ต้นหุบปากจับ ขาที่แทบจะไม่มีแรง รีบจำ แต่เพราะพื้นรองเท้ามันหนัก จังหวะที่ฟ้าแลบแปลบปลาบ เขาก็ล้มลงตรงซอกหิน แต่โชคดีที่เหนือดินคิดว่าคอเสื้อไว้ทันจึงไม่ หน้าคะมำลงไป

ทว่าขาและข้อเท้าก็ติดอยู่ตรงซอกนั้น...

“นี่ คุณ!”

“ฮือ เจ็บ...”

“แม่ง...” คนตัวโตถึงกับสับสนเพราะลมเริ่มแรงจนฝุ่นคลุ้ง ทำเอาแทบมองทางข้างหน้าไม่เห็น

เขาดีดกระเป๋าสองข้างของคนมาสะพายเอง พร้อมกับสอดแขน ประคองอีกคนเข้ามาชิดตัว

แต่เดิมของที่คนเป็นไกด์แบกก็พะรุงพะรังอยู่แล้ว พอเพิ่มคนที่น้ำหนักมากกว่าเจ็ดสิบกิโลกรัมมาอีกคน แม้จะแข็งแรงแค่ไหน มันก็ทำให้เหนือดินเดินลำบากกว่าเดิม

ในตอนนั้นเองฝนก็เริ่มลงเม็ด พื้นดินที่แห้งเริ่มชุ่มฉ่ำ และในที่มืดก็เปียกชื้น จากที่คอยดันหลัง ก็ต้องคอยพยุงเพราะอีกคนดู เหมือนจะเจ็บข้อเท้า และสุดท้ายท่ามกลางลมแรงและเปียกชื้น เขาก็ถูกเกาะโดยสมบูรณ์

“มะ...ไม่ไหวอะ ฮือ” คนที่มาแบบไม่คาดหวังและไม่เตรียมตัว คิดว่าค่อย ๆ เดินมันคงถึง แต่พอถึงตอนที่พื้นทั้งเปียกทั้งลื่นจน เดินต่อไม่ไหว เลยหันไปเกาะคุณไกด์

เหนือดินอยากจะตะโกนถามว่าแล้วมาทำไม! แต่ทำได้เพียง

แค้นเสียงต่ำ แล้วบอกด้วยความหงุดหงิด

“ลุกขึ้นมา แล้วก็ต้องเดินครับ เดิน!”

สถานการณ์เริ่มเลวร้ายลงเรื่อย ๆ ในตอนที่ฝนตกหนัก

ขึ้น หากพวกเขาเดินอยู่ระหว่างจุดพักแต่ละซ้ำที่มีร้านของชาวบ้าน ก็จะไม่สบาย เพราะว่าแถวนั้นจะมีห้องน้ำ ร้านอาหาร และหลังคาให้หลบฝน แต่ตอนนี้พวกเขาติดแหงกอยู่กลางทางเดินขึ้นเขาซึ่งไม่มีจุดพัก และดูเหมือนจะมีปัญหา เพราะลูกค้าของเหนือดินไม่ยอมเดินเสียแล้ว

คุณอนันคนนั้นเลือกที่จะนั่งกอดเข่าอยู่ใต้พุ่มไม้ แถมนั่งขยับตัวแม้แต่แต่น้อย

“นี่คุณ มันอันตรายนะ ลุกแล้วรีบเดินเดี๋ยวนี้ ยอดเขาเหลืออีกแค่ห้าร้อยเมตร” ที่บอกก็เพราะแถวนี้เปิดโล่ง ด้วยกลัวฟ้าจะผ่าลงมาจึงรีบอุคคนที่ต้องขึ้น

“ฮึก จั๊กก็ไม่ไป จะกลับ”

เหนือดินอ้าปากค้าง เพราะนี่มาเกินครึ่งทางแล้ว ถ้าลงไปตอนนี้คงถึงด้านล่างตอนมืด และทางลงจะลื่นและอันตรายมาก ๆ

ซึ่งหากต้องเลือกว่าจะขึ้นหรือลง ตอนนี้การขึ้นย่อมดีกว่า...

“มานี่มา เดี่ยวตายกันตรงนี้พอดี” เหนือดินที่เหนื่อยใจมากกว่าเหนื่อยกายจำต้องก้มลงดึงแขนของคนที่เสื่อตัวบางเป็ยกชุ่ม ส่วนกางเกงและรองเท้ามีแต่โคลน ทั้งที่สภาพของเขาก็มอมแมมไม่ต่างกัน

ระหว่างประคองกึ่งแบกเหนือดินก็อดบ่นไม่ได้ เพราะอนันกำลังทำให้พวกเขาทั้งคู่ตกอยู่ในอันตราย ซึ่งปกติทางเดินนี้จะมีคน

อยู่ประปราย แต่เพราะฝน ตอนนี้อัจฉริยะเหลือแค่เพียงพวกเขาที่ต้องเอาตัวรอด

“ถ้าจะมาทำไมไม่เตรียมตัวมานะ...”

“กะ...ก็ไปโฆษณาบอกว่ารับมือใหม่” คนที่ถูกหิ้วแขนยังคงเถียง

“มือใหม่ที่ไม่เตรียมตัว ให้ตายเถอะ”

“นี่ อย่ามาว่านะ!”

“ถ้าไม่ทำตัวให้ห่วยหรือเอาชีวิตมาเสี่ยงอันตรายก็ไม่ว่าหรอก!” หลังจากที่ยพยายามใจเย็นมาตลอด ตอนนี้อเริ่มอยากจะกินหัวลูกค้าแล้ว ส่วนแขนก็ยังลากคนที่บอกว่าเท้าเจ็บ แต่ก็ยังพอเดินได้

“งั้นก็ไม่ไป!”

“อะ...” เหนือดินไม่รู้จะต้องทำหน้าที่แบบไหน

“มันไม่ใช่เวลาเอาแต่ใจนะคุณ!”

ถ้าทิ้งได้เขาก็อยากจะทิ้ง แต่ลูกค้าที่เหมือนกระต่ายตกโคลนตัวนี้ดูก็รู้ว่าเอาตัวไม่รอดแน่ ๆ บนเขาลูกนี้ เลยเก็บปากเก็บคำในตอนที่ยลเริ่มแรงขึ้น

ขณะที่เหนือดินกำลังคิดว่าจะต้องรีบขึ้นไปให้ถึงที่พักด้านบนก่อนค่อยตัดสินใจว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ก็ได้ยินเสียงใครบางคน

“ไฉ่ดิน! มาแล้ว ๆ”

“เดียว?” คนที่โดนฝนสาดเข้าหน้าถอนใจอย่างโล่งอก

เดียวเป็นห่วงจนต้องลงมาตาม เพราะลูกค้าคนอื่นถึงที่พักหมดแล้ว และก็ป็นดังคาด สองคนนี่ติดอยู่ระหว่างทางชั้นจริง ๆ

“เป็นไรไหมครับคุณอนัน”

“จะ...เจ็บขาครับ”

“เกิดอะไรขึ้นวะ” เดียวเห็นว่าทั้งสองคนยังขึ้นไม่ถึงด้านบน และตอนนี้ก็ช้ากว่าคนอื่นเกือบสามชั่วโมง ถึงได้ลงมาตาม และพบว่าสภาพแย่กว่าที่คิด

“ลูกค้าลั่นวะ ถึงกันหมดหรือยัง” เขาพูดอย่างหัวเสีย

“ถึงหมดแล้ว ข้างบนฝนตกไม่หนัก” เดียวบอกแล้วเดินเข้าไป ฆนาบอีกข้างของลูกค้า

“เดี๋ยวก็ทางราบแล้ว เดินอีกสามกิโลฯ ไหวไหมครับ” เดียวรีบประคองลูกค้า พร้อมกับมองเพื่อนที่ดูหัวร้อนจนขบกรามแน่น

“อะ...อ้อ” คนที่จ่อแฉเมื่อครู่ดูเหมือนจะใจเย็นลงแล้ว

ชายตัวสูงอยากจะหยิกแขนลูกค้าที่หันมาถลึงตาใส่เขาในบางจังหวะ นี่นับเป็นทริปที่เหนื่อยที่สุดที่เหน็ดดินเคยเจอ ลูกค้าก็ลูกค้าเถอะ ถ้าเดี๋ยวไม่มาก็อยากจะปล่อยทิ้งไว้ตรงโคลนนี้ให้กลิ้งลงไปเอง!